

The Holy See

Poslanica svetega očeta Frančiška za 32. svetovni dan mladih 2017

»Velike reči mi je storil Mogočni« (Lk 1,49)

Dragi mladi,

spet smo skupaj na poti po našem prečudovitem srečanju v Krakovu, kjer smo skupaj praznovali 31. svetovni dan mladih in Jubilej mladih v okviru Svetega leta Usmiljenja. Da bi bili sposobni konkretno odgovoriti na izzive našega časa, sta nas vodila sv. Janez Pavel II. in sv. Favstina Kovalska, apostola Božjega usmiljenja. Doživeli smo močno izkušnjo bratstva in veselja in smo svetu pokazali znamenje upanja; zastave in različni jeziki niso bili razlog za prepir in razdor, temveč priložnost, da so se odprla vrata srca in gradili mostovi.

Ob sklepu SDM-ja v Krakovu sem naznanil prihodnji cilj našega romanja, ki nas bo, z Božjo pomočjo, leta 2019 vodil v Panamo. Na tej poti nas bo spremljala Devica Marija, ona, ki jo bodo blagrovali vsi rodovi (prim. Lk 1,48). Novo obdobje naše poti se navezuje na preteklo, ko so bili v središču blagri, a nas hkrati izziva, da gremo korak dalje. Pri srcu mi je, da ste namreč mladi sposobni hoditi ne samo, da gojite spomin na preteklost, temveč da imate tudi pogum v sedanjosti in upanje za prihodnost. Te drže, ki so bile vedno žive v mladi Mariji iz Nazareta, so jasno izražene v temah, izbranih za naslednje tri SDM. Letos (2017) bomo premišljevali o Marijini veri, ko je v Magnifikatu rekla: »Velike reči mi je storil Mogočni« (Lk 1,49). Tema prihodnjega leta (2018) – »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu.« (Lk 1,30) – nas bo spodbudila k razmišljanju o ljubezni, polni upanja, s katero je Devica sprejela angelovo oznanilo. SDM 2019 bodo navdihovale besede »Glej, Gospodova služabnica sem, zgôdi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38), Marijinem odgovoru angelu, ki so polne upanja.

V oktobru 2018 bo Cerkev praznovala Škofovsko sinodo z naslovom: Mladi, vera in razločevanje poklicanosti. Spraševali se bomo, kako vi mladi živite izkušnjo vere sredi izzivov današnjega časa. Soočili se bomo tudi z vprašanjem, kako bi vi lahko zoreli v življenjskem načrtu, razločevali svojo poklicanost v širšem smislu, tako poklicanost za zakonsko življenje, kot poklicanost laičnem in

poklicnem svetu, ali poklicanost v posvečeno življenje ter duhovništvo. Želim si, da bi bilo močno sozvočje med potjo proti SDM v Panami in sinodalno potjo.

Naš čas ne potrebuje »mladih na kavču«

V evangeliju po Luku, potem ko je slišala angelovo oznanilo in odgovorila s svojim »da« na klic, da postane mati Zveličarja, Marija vstane in gre v naglici obiskati sestrično Elizabeto, ki je v šestem mesecu nosečnosti (prim. 1,36.39). Marija je zelo mlada. Kar ji je bilo oznanjeno je neizmeren dar, vendar prinaša tudi zelo velike izzive; Gospod ji je zagotovil svojo navzočnost in podporo, toda v njenem srcu in mislih je še mnogo stvari nejasnih. Toda Marija se na zapre v hišo, ne dovoli, da bi jo strah ali ponos ohromila. Marija ni tip človeka, ki – zato, da se počuti dobro – potrebuje dober kavč, kjer bi bila udobno in varna. Ni ena izmed mladih na kavču! (prim. Nagovor med vigilijo, Krakov, 30. julija 2016). Ko njena starejša sestrična potrebuje pomoč, ne zapravlja časa in se takoj odpravi na pot.

Dolga pot je, da doseže Elizabetino hišo: okrog 150 kilometrov. Toda dekleta iz Nazareta, ki jo vodi Sveti Duh, ne pozna ovir. Zagotovo so ji dnevi na poti pomagali, da je premišljevala o čudežnem dogodku, ki se ji je zgodil. Tako se zgodi tudi nam, kadar se odpravimo na romanje: na poti se v naše misli vrnejo spomini na življenjske dogodke, odkrivamo njihov pomen in razločujemo svojo poklicanost, ki se potem razodene v srečanju z Bogom in služenju bližnjim.

Velike reči je storil Mogočni

Srečanje dveh žena, mladega dekleta in starejše žene, je polno navzočnosti Svetega Duha in polno veselja in začudenja (prim. Lk 1,40–45). Tako kot njuna sinova, ki jih nosita pod srcem, materi skoraj plešeta od veselja. Elizabeta, ki je prevzeta od Marijine vere, vzklikne: »Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!« (v. 45). Da, eden od velikih darov, ki jih je prejela Devica, je dar vere. Verovati v Boga je neizmeren dan, ki pa zahteva, da ga človek sprejme; in Elizabeta blagoslavlja Marijo za to. Ona, s svoje strani, odgovori s spevom Magnifikat (Lk 1,46–55), v katerem se nahaja stavek: »Velike reči mi je storil Mogočni« (v. 49).

Ta Marijina molitev je revolucionarna, je spev dekleta polnega vere, ki se zaveda svojih meja, a hkrati zaupa v Božje usmiljenje. Ta mala, pogumna žena se zahvali Bogu, ker se je ozrl na njeno nizkost in za njegovo zveličavno delo, ki ga je izvršil do svojega ljudstva, do ubogih in ponižnih. Vera je srce celotne Marijine zgodovine. Njen spev nam pomaga razumeti Gospodovo usmiljenje kot gonilno silo zgodovine, tako osebne vsakogar od nas kot celotnega človeštva.

Ko se Bog dotakne srca fanta, dekleta, postaneta sposobna za resnično velika dejanja. »Velike reči«, ki jih je Mogočni storil v Marijinem življenju, govorijo tudi o naši poti življenja, ki ni tavanje brez smisla, temveč romanje, ki kljub vsem negotovostim in trpljenju zmore odkriti Boga v vsej njegovi polnosti (prim. Angelus, 15. avgust 2015). Mi boste rekli: »Oče, toda imam svoje meje,

sem grešnik, kaj lahko storim?» Ko nas Gospod kliče, se ne ustavi pri tem kar smo ali kar imamo. Nasprotno, v tistem trenutku, ko nas kliče, On gleda vse to, kar bi mogli storiti, vso ljubezen, ki jo zmoremo sprostiti. Kakor mlada Marija morete tudi vi dopustiti, da vaše življenje postane orodje, ki ustvarja boljši svet. Jezus vas kliče, da pustite odtis v življenju, odtis, ki zaznamuje zgodovino, vašo zgodovino in zgodovino mnogih (prim. Govor med vigilijo, Krakov, 30. julija 2016).

Biti mladi ne pomeni, da niste povezani s preteklostjo

Marija je komaj malo več kot mladostnica, kakor ste mnogi med vami. In vendar že v Magnifikatu izreka hvalnico v imenu svojega ljudstva in njegove zgodovine. To nam pokaže, da biti mladi ne pomeni, ne biti povezani s preteklostjo. Naša osebna zgodovina je vključena v dolgo pot, v skupno pot, ki so jo drugi skozi stoletja prehodili pred nami. Kakor Marija pripadamo nekemu ljudstvu. In zgodovina Cerkve nas uči, da tudi kadar mora iti preko viharnega morja, jo vodi Božja roka in ji pomaga prebroditi težke trenutke. Resnična izkušnja Cerkve ni kakor flashmob, pri katerem se dogovorimo za srečanje, se izvede nastop in potem gre vsak po svoji poti. Cerkev nosi s seboj dolgo izročilo, ki se prenaša iz generacije v generacijo in se ob tem obogati z izkušnjo vsakega posameznika. Tudi vaša zgodovina ima svoje mesto znotraj zgodovine Cerkve.

Spominjati se preteklosti pomaga pri tem, da sprejmemo nepredvidene posege, ki jih Bog želi udejanjiti v nas in po nas. Pomaga pa nam tudi, da se odpremo za to, da smo izbrani za njegovo orodje, sodelavci njegovih zveličavnih načrtov. Tudi vi mladi boste lahko udejanjili velike stvari, prevzeli velike odgovornosti, če boste prepoznate usmiljeno in mogočno delovanje Boga v svojem življenju.

Rad bi vam zastavil nekaj vprašanj: na kakšen način »shranite« v svojem spominu dogodke, izkušnje svojega življenja? Kako ravnate z dejstvi in slikami, ki so vtisnjeni v vaše spomine? Nekaterim med vami, posebej tistim, ki so ranjeni z določenimi življenjskimi okoliščinami, se pojavi hotenje, da bi »resetirali« lastno preteklost, da bi se sklicevali na pravico do pozabe. Toda, rad bi vas spomnil, da ni svetnika brez preteklosti in ne grešnika brez prihodnosti. Biser se rodi zaradi rane v školjki bisernici! Jezus, s svojo ljubeznijo zmore ozdraviti naša srca in spremeniti naše rane v resnične bisere. Kakor je dejal sv. Pavel, Gospod more pokazati svojo moč v naši slabotnosti (prim. 2 Kor 12,9).

Naši spomini pa ne smejo ostati natrpani kakor spomin na nekem trdem disku. Niti ni mogoče vse arhivirati v virtualni »oblak«. Potrebno se je učiti, da dejstva iz preteklosti postanejo dinamična resničnost, o kateri je potrebno razmišljati in iz katere je potrebno potegniti nauk in pomen za našo sedanost in prihodnost. To je naporna, a potrebna naloga, da odkrijemo rdečo nit Božje ljubezni, ki povezuje vse naše bivanje.

Mnogi govorijo, da ste mladi brez spomina in površinski. S tem se nikakor ne strinjam! Toda potrebno je prepoznati, da je v teh naših časih potrebno ponovno osvojiti sposobnost premišljevanja

o svojem življenju in ga usmerjati v prihodnost. Imeti preteklost ni enako imeti zgodovino. V svojem življenju imamo lahko veliko spominov, a koliko med njimi resnično gradijo naš spomin? Kateri so pomembni za naše srce in nam pomagajo dati smisel našemu bivanju? Na družabnih omrežjih v toliko fotografijah vidimo obraze mladih, ki pripovedujejo bolj ali manj resnične dogodke, vendar ne vemo, koliko je to »zgodba«, izkušnja, o kateri se more pripovedovati, ki nosi v sebi cilj in smisel. Programi na televiziji so polni tako imenovanih »resničnostnih šovov«, ampak to niso resnične zgodbe, so samo trenutki, ki tečejo pred neko televizijsko kamero, kjer igralci živijo iz dneva v dan, brez nekega načrta. Ne pustite se zavajati tej napačni sliki resničnosti! Bodite glavni igralci (protagonisti) vaše zgodovine, odločajte o svoji prihodnosti!

Kako ostati povezani s pogledom na Marijin zgled

Za Marijo piše, da je vse stvari shranila v svojem srcu in jih premišljevala (prim. Lk 2,19.51). To preprosto dekle iz Nazareta nas s svojim zgledom uči ohranjati spomin na življenjske dogodke in jih hkrati povezovati med seboj ter s tem ustvarjati enost koščkov, ki povezani zmorejo sestaviti mozaik. Kako se moremo konkretno vaditi v tem smislu? Dajem vam nekaj predlogov.

Ob sklepu vsakega dneva se lahko ustavimo za nekaj minut, da se spomnimo lepih dogodkov in izzivov, tega, kar nam je šlo dobro in tega, kar se nam je ponesrečilo. Tako, pred Bogom in samim seboj moremo izraziti hvaležnost, kesanje in zaupanje. Če želite, si jih lahko zapišete v zvezek, neke vrste duhovni dnevnik. To pomeni moliti v življenju, z življenjem in o življenju in vam bo zagotovo pomagalo, da boste bolje razumeli velike stvari, ki jih Gospod dela za vsakogar od vas. Kakor je dejal sv. Avguštin, Boga lahko najdemo na širnih poljih našega spomina (prim. Izpovedi, 10. knjiga, 8, 12).

Ko beremo Magnifikat se zavemo, kako dobro je Marija poznala Božjo besedo. Vsaka vrstica tega speva ima svojo vzporedje v Stari zavezi. Mlada Jezusova mati je dobro poznala molitve svojega ljudstva. Zagotovo se jih je naučila od svojih staršev in starih staršev. Kako zelo je pomemben prenos vere iz ene generacije v drugo! V molitvah, ki se jih učimo od naših prednikov je skrit zaklad, torej duhovnosti, ki je navzoča med preprostimi in jo imenujemo ljudska pobožnost. Marija podeduje zaklad vere svojega ljudstva in ga oblikuje v popolnoma svojo pesem, ki pa je hkrati pesem celotne Cerkve. In vsa Cerkev to pesem poje z njo. Da bi tudi vi mladi lahko peli popolnoma svoj Magnifikat in iz svojega življenja ustvarili dar za celotno človeštvo, je temeljnega pomena, da se povežete z izročilom in molitvijo tistih, ki so živeli pred vami. Zato je pomembno tudi, da dobro poznate Sveto pismo, Božjo besedo, da jo berete vsak dan in jo povezujete s svojim življenjem. To pomeni, da berete vsakdanje dogodke v luči tega, kar vam Gospod govori v Svetem pismu. V molitvi in molitvenem branju Svetega pisma (tako imenovana lectio divina) bo Jezus ogrel vaša srca in razsvetlil vaše korake tudi v temnih trenutkih vašega bivanja (prim. Lk 24,13–35).

Marija nas uči, da bi živeli »evharistično« držo, torej da se zahvaljujemo in gojimo hvaljenje in se

ne osredotočamo samo na probleme ter težave. V teku življenja bodo danes izrečene prošnje postale razlog za jutri izraženo zahvalo. Tako bodo vaša udeležba pri sveti maši in trenutki obhajanja zakramenta sprave postali hkrati vrhunec in nov začetek. Vaša življenja se bodo vsak dan obnavljala v odpuščanju in postajala nenehna hvalnica Mogočnemu. »Zaupajte Božjemu spominu: [...] njegov spomin je nežno srce, polno sočutja, ki se raduje v brisanju vsake sledi zla v nas« (Pridiga pri zaključni maši na SDM, Krakov, 31. julija 2016).

Videli smo, kako Magnificat izvira iz Marijinega srca v trenutku, ko sreča svojo starejšo sestrično Elizabeto. Ta, s svojo vero, s svojim pozornim pogledom in svojimi besedami, pomaga Devici bolje razumeti veličino Božjega dejanja v njej ter poslanstva, ki ji je zaupano. In vi, se zavedate neizmernega izvira bogastva, ki je v srečanju med mladimi in starejšimi? Koliko ste pozorni do starejših, do vaših starih staršev? Imate dober razlog, da želite »odleteti«, v srcu nosite toliko sanj, toda potrebujete modrost in daljnovidnost starejših. Medtem ko razpirate krila, da bi poleteli, je pomembno, da odkrijete svoje korenine in prevzamete plamenico od tistih, ki so bili pred vami. Da bi gradili prihodnost, ki bo imela smisel, je potrebno poznati preteklo dogodke in se do njih opredeliti (prim. Pos. apost. spod. Amoris Laetitia (Radost ljubezni), 191, 193). Vi mladi imate moč, starejši imajo spomin in modrost. Kot je Marija storila z Elizabeto, tudi vi pogledajte starejše, svoje stare starše. Povedali vam bodo stvari, ki bodo vznemirili vaš razum in se dotaknili vašega srca.

Ustvarjalna zvestoba za gradnjo novih časov

Res je, da imate »na plečih« še malo let in se vam zato morda zdi težko pravilno ovrednotiti izročilo. Imejte pred očmi, da to ne pomeni biti tradicionalisti. Ne! Ko Marija v evangeliju reče »velike reči mi je storil Mogočni« hoče povedati, da te »velike reči« niso končane, temveč se še naprej uresničujejo v sedanjosti. Ne gre za oddaljeno preteklost. Znati spominjati se preteklosti, ne pomeni biti nostalgični ali ujeti v določeno obdobje preteklosti, temveč pomeni prepoznati lasten izvor, da bi se vedno znova vračali k bistvenemu in se z ustvarjalno zvestobo zavzeli za gradnjo novih časov. Bilo bi neprimerno in ne bi nikomur koristilo, če bi gojili hromeč spomin, ki vedno dela iste stvari na isti način. Dar nebes je biti sposoben videti, da se mnogi med vami, s svojimi vprašanji, sanjami in negotovostmi zoperstavlja tistim, ki pravijo, da stvari ne morejo biti drugačne.

Družba, ki ceni samo sedanjost je nagnjena k temu, da razvrednoti vse tisto, kar podeduje od preteklosti, kot naprimer zakonsko zvezo, posvečeno življenje in duhovništvo. Zaradi tega postanejo brez pomena, kot načini življenja, ki so preživeti. Zdi se, da je bolje živeti v tako imenovanih »odprtih« načinih, obnašati se v življenju kot v »resničnostnem šovu«, brez smisla in brez cilja. Ne pustite se prevarati! Bog je prišel, da razširi obzorja našega življenja v vseh smereh. Pomaga nam, da damo pravi pomen preteklosti, da bi mogli bolje načrtovati srečno prihodnost. Toda to je mogoče samo, če živimo pristne izkušnje ljubezni, ki se uresničijo v odkrivanju Gospodovega klica in odgovoru nanj. In to je edino, kar nas resnično osrečuje.

Dragi mladi, našo pot proti Panami, kot tudi pripravo na prihodnjo škofovsko sinodo, zaupam materinski priprošnji Blažene Device Marije. Vabim vas, da se spomnite dveh pomembnih obletic v letu 2017: tristo let od odkritja slike Marije Aparecida, v Braziliji; in stoletnice prikazovanj v Fatimi, na Portugalskem, kamor bom, z Božjo pomočjo, romal v mesecu maju. Sv. Martin Porres, eden od zavetnikov Latinske Amerike in SDM-ja 2019, je imel v svojem ponižnem vsakdanjem služenju navado, da je najboljše rože, kot znamenje svoje sinovske ljubezni, daroval Mariji. Gojite po njegovem zgledu tudi vi zaupen in prijateljski odnos z Marijo in izročajte svoja veselja, negotovosti in skrbi. Zagotavljam vam, da vam ne bo žal!

Dekle iz Nazareta, ki je po celem svetu prevzela na tisoče obrazov in imen, da bi bila blizu svojim otrokom, naj posreduje za vsakogar od nas in nam pomaga peti o velikih delih, ki jih Gospod uresničuje v nas in po nas.

FRANČIŠEK

Iz Vatikana, 27. februarja 2017, na spomin sv. Gabrijela Žalostne Matere Božje